

Paba diena

Šiandien – mėnulio pilnatis, nuo rytdienos – delčia. Saulė teka 5 val. 19 min., leidžiasi 21 val. 13 min. Dienos ilgumas 15 val. 54 min.
Vardadieniai: šiandien – Irdangas, Irdangė, Ofelija, Servacijus, Servatas, Servulas, Tautmilas, Tautmilė, Tautmina, Tautminas, Tautminė, rytoj – Bona, Bonas, Bonifacas, Bonifacija, Bonifacijus, Elektra, Gintara, Gintaras, Gintarė, Gintys, Milda, Teisutė, Teisutis, penktadienį – Sofija, Sofronija, Sofronijus, Zofija, Zosė, Žygvilas, Žygvilė.
Gegužės 13 – Meilės diena, deivės Mildos šventė. Buhalterių diena. Gegužės 14 – Pilietinio pasipriešinimo diena. Gegužės 15 – Steigiamojo Seimo diena. Tarptautinė šeimos diena. Šv. Izidorius. Sėjos pabaiga.

Prienuose jau atidaryta viena ikimokyklinio ugdymo grupė
2 p.

„Supratau – turiu sau padėti!“
3 p.

„Kasdien nuo širdies ir kraujagyslių ligų miršta daug daugiau žmonių nei nuo COVID-19“
3-6 p.

Statomas Rimorystės muziejus saugos klebono K.Skučo eksponatus
5-8 p.

„Ne mano kiaulės, ne mano pupos“...
6 p.

Protesto akcijoje – pieno miltų debesys

Autorės nuotraukos

Gegužės 7 d. per patį vidurdienį Kaišiadorių rajone, Vilūnų kaimo ūkininko Eugenijaus Cikanavičiaus laukuose simboliškai išbarstyti keli šimtai kilogramų pieno miltų. Tuo pat metu pieno miltų debesys kilo ir Prancūzijos, Italijos, Danijos, Liuksemburgo, Belgijos ūkininkų laukuose bei Vokietijos sostinėje, priešais federalinę kanceliariją.
(Nukelta į 2 p.)

Artimi tolimi kraštiečiai

Airijoje unikalius paveikslus kurianti prieniškė: „Svajuju apie parodą Lietuvoje“

Visame pasaulyje apie 250 milijonų žmonių gyvena ne savo gimtojoje šalyje. Nedidelę pasaulio emigrantų saujelę sudaro ir lietuviai, kurie, kaip sakoma, išvyko savo laimės ieškoti. Iš Prienų kilusi Rita JURKŠIENĖ į Airiją atvyko prieš šešiolika metų ir čia atrado save kūrybiniame kelyje, o jos rankomis sukurti unikalūs paveikslai sudomino žmones iš įvairių pasaulio šalių.

Nors pro lėktuvo langą pirmą kartą pamačius Airiją Ritą iš karto sužavėjo neapsakomai žalia, smaragdinė spalva, moteris pamena, jog pradžia gyvenimo svetur nebuvo lengva. Vos tik atvykus ji paniro į darbus, tad pasižvalgyti po šalį bei pasidomėti, kuo gyvena vietiniai žmonės, nebuvo laiko. „Prasidėjo gana sunki rutina: ilgos darbo valandos, sunkus maratoninis darbas, ritmas darbas–namai, darbas–namai. Kurį laiką į darbą, iki kurio buvo apie 8 km, teko vaikščioti pėsčiomis, o po ilgų darbo valandų vėl grįžti, todėl labai greitai supratau, jog automobilis šioje šalyje – ne privilegija, o būtinybė“, – sako prieniškė. Kaip ir daugelis to meto emigrantų, moteris į užsienį išvyko nemokėdama kalbos ir, kaip ji pati teigia, kalbos barjeras sukėlė nepatogumų, tad, nepaisant visų kasdinių rūpesčių, Rita pradėjo galvoti apie mokslus. Pradėjusi nuo žodynėlio, netrukus moteris užsirašė į vietinę mokyklėlę emigrantams, o dar vėliau porą metų mokėsi airių vidurinėje mokykloje: „Klasė buvo mišri, apie trečdalis mokinių buvo patys airiai (pasirodo, kad labai daug vyresnio amžiaus vietinių žmonių nėra baigę vidurinės mokyklos), todėl

man tai buvo kaip „paspirtukas“. Kai išmokau anglų kalbą, teko prisiminti rusų, nes kolektyve ir draugų rate buvo daug rusakalbių“, – prisiminimais dalijasi Airijoje gyvenanti lietuvė.

Paklausta, ar paragavus emigranto duonos, nesilgėjo gimtosios Lietuvos, Rita teigia, jog ilgesys buvo didelis, bet nuovargis taip pat, todėl mintims tiesiog nebelikdavo laiko. Norėdama pabėgti nuo rutinos ir pažinti Airiją, vos tik atsirasdavo nors šiek tiek laisvo laiko, moteris keliaudavo po šalį, kurioje gyvena. Ji pamilo nuostabią salos gamtą, o ypač vandenynus ir jų pakrantes, kuriomis vaikstant akys raibo nuo kriauklių spalvų, formų ir gausos. Tokių pasivaikščiųjų metu Rita kaskart prisirinkdavo kriauklių, o namuose jų prisikaupė tiek daug, jog vaizdinius iš minčių pradėjo perkelti į mozaikas, o vėliau kilo mintis kurti paveikslus. Tiesa, lietuvė prisipažįsta, jog meninę gyslelę turėjo ir anks-

čiau. Dar gyvendama Lietuvoje, ji mėgo megzti, gražinti anuomet nelabai spalvingus dukrų drabužius, nerti vąšeliu, siuvinėti, piešti, taip pat domėjosi puokščių darymu, tačiau Airijoje naujam hobiui skyrė daugiau laiko.

Iš pradžių moteris kūrė sau, vėliau jos talentą pastebėjo draugai, kurie prašė, jog ir jiems padarytų keletą paveikslų. Na, ir kaip sakoma, apetitas kyla bevalgant, todėl Rita pasinėrė į šią veiklą. Laikui bėgant, tobulėjo technika, gimdavo vis daugiau idėjų, tad netrukus šis laisvalaikio praleidimo būdas virto parodomis, o paveikslais susidomėjo žmonės iš viso pasaulio: Latvijos, Olandijos, Danijos, Vokietijos, Lietuvos ir kitų šalių. Išgiję vieną R. Jurkšienės paveikslą žmonės dažnai sugrįžta dar vieno, o žinia apie unikalius prieniškės darbus vilnija iš lūpų į lūpas per visą pasaulį.

(Nukelta į 8 p.)

Gegužės 15-oji – Tarptautinė šeimos diena

Šarūnės ir Juliaus Strampickų šeima linki mylėti, saugoti ir auginti vieni kitus!

„Mes visi kaip kumštis“, – telefonu sakė Jurgita Klimavičiūtė, džiaugdama gyvenimu šalia vieni kitų. Gyvenimo be kaimo neįsivaizduojanti Jurgita į darbą Birštone važiuoja automobiliu. O savo gyvenimą kuria tėvų, senelių bei prosenelių namuose Stakliškių kaime. Sesė su šeima taip pat netoli. Jie visi labai myli savo kaimą.

Sesės Kristina, Jurgita ir Loreta Klimavičiūtės, Loretos vyras Jonas Pauliukonis, Jurgitos vaikai Tomas ir Viktorija, Loretos – Pijus ir Justina

Statomas Rimorystės muziejus saugos klebono K.Skučo eksponatus

Pačiame Veiverių miestelio centre, šalia Šv. Liudviko bažnyčios, sparčiai kyla medinio pastato sienos – jame įsikurs Veiverių rimorystės muziejus, kuris, darbų užsakovo klebono g. kan. Kęstučio Vosylius tvirtinimu, duris lankytojams atvers jau liepos mėnesį.

Suolus bei dviračio stovą, kuriuos Alytaus PRC direktorius Vytautas Zubras atvežė klebonui Kęstučiui Vosyliui, pirmieji apžiūrėjo į parapijos namus su reikalais užsukę žemės ūkio ministras Andrius Palionis, Prienų ūkininkų sąjungos pirmininkas Martynas Butkevičius, prireikus, ir patys atskubantys klebonui į pagalbą.

Rimorystės muziejus bus pavadintas jo įkūrėjo ir puoselėtojo, 86 metų buvusio ilgamečio Veiverių bažnyčios klebono **Kazimiero Skučo**, šiuo metu einančio Pažerų Švč. Jėzaus širdies parapijos klebono pareigas, vardu. Tokiu būdu bus įamžintas kelis dešimtmečius Veiverių kraštui ir jo žmonėms atidavęs gerbiamas kunigas ir jo nuopelnai, iš užmaršties prikeltas K.Skučo propaguoti, Lietuvoje beveik išnykęs pakinktų dirbėjų amatas, ir apsaugota klebono per daugelį metų surinkta unikali ekspozicija.

Ekspozicijoje sukaupta nemažai žirgo pakinktų, skambalų, balnų, yra bričkų, važių, karietų, bažnytinių rogių, rimoriaus darbo įrankių. Tarp jų – ir paties klebono K.Skučo restauruoti, siūti pakinktai ir kamanos, sutaisyti balnai, sumeistrautos brikos ir važiai. Vienas pakinktas klebonui buvo ypatingas – jis kadaise priklausė klebono dėdės, buvusio tarpukario Lietuvos vidaus reikalų ministro generolo Kazimiero Skučo, žirgū. Klebonas labai apgalvėto, kai vertingas eksponatas buvo pavogtas.

Kazimieras Skučas itin didžiuojasi prieš 100 metų pagaminta sena karieta, kurią jo krikšto tėvas Bernardas Skučas nusipirko iš rusų generolo. Dar viena branginama austrų gamybos karieta parvežta iš užsienio.

Pasakojama, kad maždaug 15 karietų klebonas restauravo ir išdalino žmonėms, vieną jų padovanojo Anykščių arklio muziejui. Klebono karieta ir vežimaičiais įvairių iškilmių metu yra važinėję ir merai, ir vyskupai, ir svečiai iš užsienio bei įvairių švenčių dalyviai.

Daugelį metų su arkliais ir rimoryste susiję

eksponatai glaudžiasi šalia parapijos namų esančioje prastos būklės, skylėtoje ir perpučiamoje daržinėje. Neretai ji buvo nerakinama, todėl ilgaperšiai įsigudrinę nugvelbti vertingų eksponatų.

Klebonas Kęstutis Vosylius, radęs sutarimą su savo pirmtaku Kazimieru Skuču, rūpinasi eksponatams saugesnėmis patalpomis, o naujo pastato statybas finansuoja JAV gyvenantys rėmėjai, taipogi suinteresuoti muziejaus gyvavimu. Pasak klebono K.Vosylius, dabar didžiausias rūpestis – suregistruoti ir aprašyti eksponatus, tam prireiks ne tik K.Skučo, bet ir profesionalių muziejininkų pagalbos.

Muziejus statomas parapijai priklausančiame sklype, jo sienos renčiamos iš eglinių rąstelių, stogas bus dengtas čerpėmis, o grindims išgrįsti bus panaudotos nugriautos senosios bažnyčios tvoros plytos. K.Vosylius pasakoja, kad pastate bus įrengtos trys ekspozicijų patalpos su specialiu apšvietimu, vienoje – su stikline vitrina – bus eksponuojama gražiausia klebono K.Skučo turima karieta.

Statybomis besirūpinančiam klebonui K.Vosyliui norisi, kad vieninteliame Lietuvoje Rimorystės muziejuje vyktų veikla – būtų vedamos ekskursijos bei amato edukacijos. Juolab kad unikali ekspozicijos savininkas K.Skučas ir pats gali daug ką papasakoti apie prižiūrimus nuosavus žirgus, nuo jaunumės įvaldytą rimoriaus amatą, pademonstruoti šio darbo techniką, parodyti, kaip žirgai kinkomi. Garbaus amžiaus kunigas ir dabar, ypač

(Nukelta į 8 p.)

„Pasaulis mano knygų lentynoje“

Priimti iššūkius sudėtingose gyvenimo situacijose – didelis išbandymas kiekvienam žmogui. Iš kitos pusės – galimybė ieškoti naujų, kūrybinių sprendimų. Kas ieško – visuomet suranda ir atranda. Nacionalinė Martyno Mažvydo biblioteka ir karantino metu nepaleidžia skaitytojų iš savo dėmesio lauko ir nuolatinių globos. Balandžio mėnesį biblioteka kvietė skaitytojus dalyvauti kūrybiškiausios knygų anotacijos konkurse „Pasaulis mano knygų lentynoje“. Konkurso idėja suviliojo, juolab kad knygos augina žmogų, jo pasaulėžiūrą, turtina vidinį pasaulį, atveria neribotas pažinimo galimybes. Perskaitytos (ypatingai palikusios žymę tavyje) knygos išpūdžiū visuomet magia dalintis. Dėl anotacijos sprendimą priėmiau iškart. Sunkiau buvo pasirinkti autorių. Tiksliau, rinktis tarp dviejų – Just. Marcinkevičiaus ir R. Granausko. Pasirinkau R. Granauską dėl labai paprastos priežasties. Karantinas į daugelį dalykų privertė pažvelgti kitomis akimis, kai kuriais momentais paryškinti teiginį, kad tik šuo kaskart ir kasdien moka laukti ir džiaugtis susitikimu taip, tarsi išsiskyrimas truko amžinybę. Anotacijai pasirinkau R. Granausko knygą „Kai reikės nebebūti: mano draugo gyvenimas ir mirtis“. Džiaugiuosi ir dėkoju Nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos konkurso komisijai už įvertinimą ir padėką už kūrybišką ir atidų žvilgsnį į knygą, originaliai prabilusį tekstą, dalyvavimą konkurse ir meilę literatūrai. Komisijos sprendimu mano darbas buvo išrinktas į geriausių anotacijų dešimtuką. Dalinuosi savo kūryba su „Gyvenimo“ skaitytojais.

Pagarbiai, Valė Petkevičienė

„Kai reikės nebebūti: mano draugo gyvenimas ir mirtis“

arba Romualdo Granausko kūrybos antkaklis ant skaitytojo sprando. Nuo pirmo iki paskutinio knygos puslapio. Iki giliai išpažintimi pažymėto laiško geriausia draugui – šuniui Buliui. Laiško, kuriame visos Romualdo Granausko gyvenimo kūrybos prasmė. Pasilikti. Šiapus ir Anapus. Užsispyrusio žemaitiško būdo žmogumi ir gilios, jautrios sielos kūrėju, kurio, anot jo paties, kūnas Lietuvoje, siela kalboje. Granausko žodis užkabina lengvai, tačiau įtraukia taip, kad pajunti priklausomybę jo kūrybai, kuri nepaleidžia. Lengva su tuo susitaikyti ir tiesiog mėgautis. Žmogaus ir šuns draugystės istorijoje tu atsiduodi žodžio ir meilės jausmo galią. Abipusės, tikros, kas-

dienybėje išgyvenamos meilės jausmui. Romualdo kalbos laukas toks didelis, toks beribis, gilus ir platus, toks paprastai nepaprastas ir įtraukiantis, kad negyventi taja besąlygiška šuns ir žmogaus meile tiesiog negali. Ji įauga į kiekvieną tavo kūno ląstelę, pulsuoja tavo gyslomis, tu ją jauti kiekviename savo širdies dūžyje ir ji nė akimirksniu neleidžia tau suabejoti – esi savanoris Granausko kūrybos pėdsekys! Draugystės ekstazė nepaleidžia iki paskutinio atodūso, kai šventa sąjunga staiga įtrūksta ir nutrūksta. Matai, jauti ir išgyveni, kaip stiprus žemaitiškas rašytojo būdas suklumpa prieš besąlyginę

(Nukelta į 8 p.)

Kultūros kryžkelė

Projektą remia

SPAUDOS,
RADIO IR
TELEVIZIJOS
RĖMIMO
FONDAS

Žodžio keliu: Lietuvos jaunųjų kalbininkų konkursas, skirtas kalbininkams Jonui Kazlauskui ir Antanui Lyberiiui atminti

Gabrielė Viltė MICKEVIČIŪTĖ, la kl.

Kalbos sparnai

Aplink – tyla. Net ir joje girdžiu savąją kalbą, sklindančią iš mano vidinio pasaulio. Mes gyvename lietuviškai: kalbame, maštome, bendraujame, matome, kvėpuojame. Net tylime lietuviškai. Tyloje išgirstame vos girdimus dalykus. Vienas iš jų – lietuvių kalba prie mūsų priaugusi it antra oda, be kurios mes nesugebėtume gyventi. Ji saugo mus nuo išorinio pasaulio pavojų. Saugo nuo išnykimo.

Aš. Gimtoji kalba. Du skirtingi dalykai, bet vos per akimirką tampame vienu nuo kitos neatšiejamos. Lietuvių kalba yra ta, su kuria gimstame. Ji negaunama bėgant metams. Ji nedovanojama. Su ja mes ateiname į šį pasaulį ir su ja vystomės.

Užsienietis niekada nesupras, nevertins lietuvių kalbos taip, kaip tą daro lietuvis. Ir mes, Lietuvoje gimę žmonės, niekada nemąstysime kitaip, kita kalba. Užsienio kalbos pastaruoju metu yra būtinos. Tai – faktas. Tik ar jos tokios reikalingos, jog užgožtų jauno žmogaus gimtąją kalbą? Šiuolaikinė kasdienybė gąsdinanti. Ji daro mums be galo didelę įtaką. Kažin ar ateities lietuvis, gyvenantis svetimoje šalyje, galvos lietuviškai. Na, taip, galbūt jis mąstys šia kalba, tačiau... Ar tą darys atvira širdimi? Ne. Jo gimtosios šaknys bus išdegtintos, sunaikintos bei išniekintos. Lietuvių kalba jam taps dingstimi, tik dar viena kalba, kuria jis gali prabilti, tačiau tai bus ne gyvenimo būdas, ne jo sielos dalelė. Tai lyg savęs naikinimas, žlugdymas, renkantis kitą, svetimą kalbą, užuot pasirinkus savąją.

Tik meilė savo kalbai suburia žmones bendram tikslui. Ji suvienija visą Lietuvą. Prie lietuvių kalbos išsaugojimo prisidėjo šimtai žmonių. Tiek dėl jos paaukojo savo gyvenimą. Staiga... Vienas spragtelėjimas pirštais ir visa tai kybo ties riba. Stovime prie bedugnės krašto. Joje – svetimos kalbos, kurios niekada nepriklausys mums. Mes krentame į ten. Lietuvių kalba neturėtų būti mūsų našta. Ji yra mūsų sparnai. Mes turime juos išskleisti, kad galėtume pakilti bei pabėgti iš tamsios, gūdzios bedugnės. Turėtume vertinti tai, kas mums duota. Lietuvių kalba – mano, mūsų ateitis, ji išliko. Ji išliko ir manyje. O tavyje?

Konsultavo mokytoja Snieguolė Vanžodienė

Marius JONELIS, la kl.

Gimtoji kalba – didžiausias žmogaus turtas

Tik užgimę panyrame į begalinį kalbos okeaną. Mus apsupa garsų pasaulis, į kurį mes įsiklausome, vėliau bandome pamėgdžioti, ir taip, patys to nesuvokdami, imame šnekėti gimtąja – savo tėvų ir savo tautos – kalba. Ir tik bėsdami suvokiame, kad kalba – tokia pat svarbi Dievo dovana kaip ir gyvybė.

Visų pirma, ji mūsų bendravimo priemonė, kitaip tariant, atlieka komunikacinę funkciją. Kai kalba netenka šios funkcijos, tampa mirusia. Kalbos likimą lemia geografiškai, istoriškai bei politiškai susiklosčiusios aplinkybės.

Mažai tautai, atsidūrus agresyvių jėgų apsuptyje, visada gresia išnykimo pavojus. Lietuvių tauta nuolat tai patyrė: į ją kėsinosi Lenkija, Rusija, Vokietija. Už gimtosios kalbos gyvybę turim būt dėkingi tiems žmonėms, kurie suvokė, kad kalbos mirtis – tai ir tautos mirtis.

Lietuvių kalba ne tik archajiška, bet ir viena gražiausių pasaulio kalbų. Todėl mūsų pareiga ją rūpintis: stengtis, kad kalba būtų taisyklinga, kad jos neužgožtų svetimybės, kurių, deja, gausu.

Taigi kalba labai svarbi ir tautos, ir atskiro žmogaus gyvenime. Mes gyvenime ją mylėti, saugoti ir ginti kaip artimą žmogų. Kalbos gyvenimas panašus į žmogaus gyvenimą: kalba gyva, kol skamba mūsų lūpose, džiaugiasi, kai ją globojame, o kartais ir liūdi: „juoda skara apsigobus prie pustuščio prūsų kalbos kapo“ (Just. Marcinkevičius).

Konsultavo mokytoja Snieguolė Vanžodienė Prienų „Žiburio“ gimnazija

Airijoje unikalius paveikslus kurianti prieniškė: „Svajoju apie parodą Lietuvoje“

(Atkelta iš 1 p.)

Kiekvieną kriauklytę darbų autorė yra surinkusi savo rankomis, tad sukurti ką nors ypatingą pririekia ilgo ir kruopštaus darbo. „Kadangi mėgstu natūralumą, mano darbuose nėra nei vienos dažytos ar pirktinės kriauklės, net jeigu kartais ir būna sunku pasiekti norimą rezultatą, nes trūksta spalvų, formų, dydžių. Dažnai tenka pasukti galvą, kaip išpildyti idėją iš to, ką turiu. Kartais visa galva „pasineriu“ paplūdimiuose, beieškodama ryškesnių spalvų kriauklių, kurių, pasirodo, nėra tiek daug. Būna, jog randi dvi ar tris tinkamas ir džiaugiesi, kaip mažas vaikas. Sudėtingas darbas yra perrinkti vieno do dydžio ir spalvų kriaukles, tad keletų dienų skiriu vien kriauklių perrinkimui ir suskirstymui pagal atspalvius. Pasitaiko, jog pradėti kurti paveikslą ir pastebėti, kad trūksta tam tikrų spalvų, na, ir važiuoji ieškoti, o tada ir darbas užtrunka arba visai sustoja. Tačiau, kaip ir minėjau, natūralumas mane žavi ir tai suteikia mano darbams ypatingos energijos

Niekada nedarau paveikslų tiesiog kaip delionės, galutinį rezultatą visada matau svajonėse arba sapnuose ir tik po to galvoju, kaip tai įgyvendinti. Reikalauju iš savęs būtent tokio vaizdo, kokį mačiau mintyse, dažnai tai pasiekti būna sunku, todėl ne visada esu patenkinta savimi 100 proc., nors ir įdedu į paveikslus visus savo jausmus ir emocijas“, – pasakoja menininkė.

Unikalius paveikslus iš kriauklių Rita kuria jau 14 metų, todėl ir pati jų jau nebeskaičiuoja. Paklausta, iš kur semiasi kūrybinio įkvėpimo ir idėjų, menininkė prisipažįsta, jog, kaip ir pas daugelį kūrėjų, viskas ateina iš gamtos, o kūryba jai – tai tarsi meditacija. „Vien ką reiškia vaikščioti prie vandenyne, klausytis vandens ošimo, o vėliau žaisti su spalvomis, žarstant delne surinktas kriaukles“, – teigia paveikslų autorė.

Nors savo kūrybinį kelią Rita atrado būtent Airijoje, moteris sten-

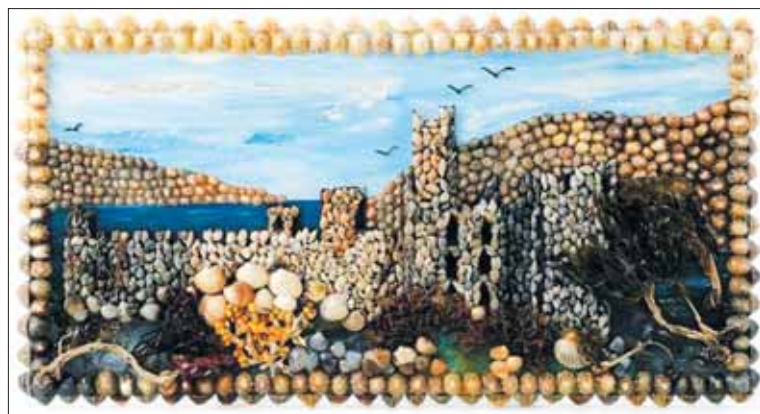
Nuotraukos iš asmeninio Ritos Jurkšienės archyvo

giasi išlaikyti ir lietuviškas šaknis. Jos nuomone, dažnas emigrantas savo širdyje nešiojasi meilę Lietuvai bei savo darbais ir pasiekimais garsina gimtąjį kraštą. Prieniškė teigia, jog nepaisant to, kad Airijoje gamta – nuostabi, ji labai pasiilgsta Lietuvos žemės, o ypač gamtos: miškų, pievų ir ežerų. Per šešiolika gyvenimo metų svetur lietuvių išlirio į airišką gyvenimo ritmą, tačiau taip pat neapleido ir lietuviškos: „Labai daug mano draugų ir giminių išsibarstę po visą pasaulį. Negalima sakyti, jog išvykus iš Lietuvos lietuviškos šaknis silpnėja, galiu teigti, kad emigracija jas stiprina, kelia meilę, ilgesį ir skatina viso to išsaugojimą. Mes švenčiame visas lietuviškas šventes pagal lietuviškas tradicijas. Čia, Airijoje, labai svarbų vaidmenį užima religija. Kadangi ir airiai, ir lietuviai yra krikščionys, tai labai mus riša. Nors parvykstu ne dažnai, domiuosi viskuo, kas vyksta Lietuvoje. Stebiu ir savo krašto naujienas, įvykius: kaip gražėja Prienai, Birštonas, smagu matyti, kiek daug naujovių ir pasikeitimų“, – sako prieniškė.

Ne vieną parodą užsienyje surengusi lietuvi prisipažįsta, jog svajoja surengti savo darbų parodą ir Lietuvoje, nes jos darbuose taip pat galima rasti ramunių, saulėgražų, pienui, pievų vaizdinių, kurie tokie artimi gimtajam kraštui. Beje, menininkės paveikluose lietuvišką dvasią išvelgia ne tik ji pati, bet ją pastebėjo ir Lietuvos ambasadoje Airijoje eksponuotos parodos lankytojai, o tai, kaip sako pati R. Jurkšienė, ypač džiugina širdį.

Rimantė Jančauskaitė

„Pasaulis mano knygų lentynoje“

(Atkelta iš 5 p.)

draugo – šuns meilę. Tavo protą ir širdį užvaldę, knygos puslapiams vedžioja kalbančios rašytojo ir šuns akys. Jų abiejų žvilgsniuose įskaitai meilę ir nerašytos ištikimybės priesaika sujungtą draugystę, kuriai nereikia pažadų, įsipareigojimų. Privalu – jausti vienas kitą. Tuomet nevalingai suklumpa ir tavo, skaitytojo, širdis, protas, tačiau meilė ir toliau veda šventu Granausko tikėjimu, kad mirtis nėra pabaiga. Ar verta tikėti, skaityti ir būti ištikimu Romualdo Granausko kūrybos pėdsekiu? Taip. Nes tai ir yra ta tikroji gyvenimo pusė – rašto, knygos ir žmogaus kūrybos ilgaamžiškumo galia. Realybės akivaizdoje, kai mirtis išsivedė abu – ir drauga, ir rašytoją – knyga pasilieka Granausko liudininku, pažadu ir laišku, kad mirtis bejėgė prieš kūrybos galią – GYVENTI!

Statomas Rimorystės muziejus saugos klebono K.Skučo eksponatus

(Atkelta iš 5 p.)

vasaromis, neretai prisėda taisyti ar siūti pakinktų – jo įgūdžių pririekia vietos ūkininkams, laikantiems arklius.

– Labai myliu ir vertinu žirgus. Ne veltui žirgas pavaizduotas Lietuvos herbe, yra vadinamas žmogaus draugu. Džiaugiuosi, kad mano pomėgis siūti pakinktus, rinkti su žirgais susijusius eksponatus, nenuėmė perniek – Rimorystės muziejus persikels į naują pastatą, ir tai bus pagarbos ženklas visai Skučų giminei, – kalbėjo K.Skučas, paminėdamas ir JAV gyvenančius savo pusbrolius bei puseseres. Būtent viena iš giminaičių Milda Skučaitė-Napjus savo gyvenimo santapus paskyrė šio muziejaus įkūrimui.

Klebonas K.Vosylius viliasi, kad žalias kiemelis, įsiterpęs tarp muziejaus, parapijos namų ir bažnyčios, taps parapijiečių traukos centru, kuriame bus organizuojami renginiai, žmonės po pamaldų ir švenčių iškilmių užsuks pabendrauti ir išgerti arbatos. Senąjį palaikį kluonelį, kuris tarnauja kaip laikinas prieglobstis eksponatams, ketinama nugriauti, tad, sutvarkius šį kampelį, reprezentacinė miestelio dalis taps dar patrauklesnė.

Dovana bažnyčiai, pagaminta jaunų žmonių rankomis

Pačiame statybų įkarštyje Veiverių Šv. Liudviko bažnyčia sulaukė jos bendruomenei labai reikalingos dovanos – praėjusią savaitę Alytaus profesinio rengimo centro direktorius Vytautas Zubras klebonui atvežė keturis patogius medinius suolus su atlošais ir metalinį stovą dviračiams, kurių taip trūksta bažnyčios šventoriuje. Šiuos gaminius sumeistravo centro moksleiviai, būsimieji staliai ir suvirintojai.

Tai ne pirmą Profesinio rengimo centro labdarinę akciją, skirtą šiai bažnyčiai, ir apskritai Dievo namams. Kai prieš kelerius metus į Veiverių parapiją paskirtas klebonas K.Vosylius sumanė suremontuoti bažnyčią, sutvarkyti šventorių ir atnaujinti parapijos namus, tarp jam į pagalbą atskubėjusių geros valios žmonių buvo ir Alytaus PRC moksleiviai, padėję nuo bažnyčios sienų nugremžti senų kalkių sluoksnį.

Nuo to laiko bendradarbiavimas nenutrūko, klebonas K.Vosylius apsi-

Autorės nuotraukos

džiaugė netikėta, itin dailia ir naudinga dovana bažnyčiai. Pasak V.Zubro, pasistengti buvo verta, mokymo įstaiga jaučia pareigą prisidėti prie Prienų rajono gražinimo, nes Profesinio rengimo centre specialybės siekia nemažai jaunuolių iš šio krašto.

Kita vertus, pabrėžia direktorius, mokiniais labai svarbi kiekviena proga įgyti profesinio darbo įgūdžių. Alytaus PRC skatinamas bendradarbiavimas su socialiniais partneriais, verslo atstovais, nes tai – viena iš galimybių centro mokiniais atlikti praktišką, išsidarbinti pagal pamėistrystės programą, susirasti nuo-

latinį darbą ir gauti užtikrintas pajamas.

Klebonas, pakviesdamas apžiūrėti atnaujintus maldos namus, parapijos patalpas, džiaugėsi gražia bendruomenėmis, savanoriais, kuriems padedant atlikta daug darbų, suorganizuota gražių renginių. Bet tiesa ta, kad, matydami iniciatyvų, prie statybų ar kitų darbų triūsiantį kleboną, žmonės taipogi užsikrečia jo pavyzdžiu ir ateina į pagalbą, juolab žino, kad kuriamas Dievo namų jaukumas yra skirtas jiems visiems.

Dalė Lazauskienė

Gyvenimas

REDAKCIJOS ADRESAS:
Kauno g. 19 A, LT - 59147 Prienai.
El.paštas: info@gyvenimas.info

Leidžia UAB „GYVENIMAS“ (SL 066).
Laikraštis įkurtas 1946 m. gruodžio 7 d.

Redaktorė Ramutė Šimukauskaitė

Internete skaitykite: www.gyvenimas.info, www.facebook.com/laikrastisgyvenimas

Redakcija: Redaktorė Ramutė Šimukauskaitė - VERSLAS, ŽEMĖS ŪKIS (60523, ramute@gyvenimas.info); SOCIALINĖS PROBLEMOS, ŠVIETIMAS, MEDICINA, TEISĖSAUGA, PASLAUGOS: Dalė Lazauskienė, redaktorės pavaduotoja (60014, dale@gyvenimas.info); APLINKOSAUGA, NEVYRIAUSYBINĖS ORGANIZACIJOS, KULTŪRA, SPORTAS: Rimantė Jančauskaitė, apžvalgininkė (60012, rimante@gyvenimas.info); KOREKTŪRA: Ona Ališauskienė (60015); BUHALTERIJA, SKELBIMAI: Ona Lodienė, Zina Lankevičienė (tel./faksas 60012, zina@gyvenimas.info); kompiuterininkai ([maketas@gyvenimas.info](mailto:maketav@gyvenimas.info)). Mob. tel. 8 605 19 327.
Redakcijos nuomonė nebūtinai sutampa su laiškų autorių nuomonėmis. Už skelbimų turinį neatsakome.

Laikraštis išeina trečiadieniais ir šeštadieniais.
Ofsetinė spauda. Apimtis - 2 spaudos lankai.
Indeksas 67283. Tiražas - 1750 egz.
Rinko, maketavo UAB „Gyvenimas“.

Spaudė UAB „Alytaus spaustuvė“, Seirijų g. 17, tel. (8 ~ 315) 73786.

ALYTAUS SPAUSTUVĖ